

bytte, der høves af Formuen. Forskellighederne i Udbyttet betinge den forskellige Indkomststat, man kommer til at erlægge — og den uproduktive Formue rammes altsaa ikke gennem Indkomstskatten —, men selve Formuestaten retter sig kun efter de tilstedeværende Gjenstande, Midlens (og Formueretighedens) Værdi i Handel og Wandel. Uafhængig af disse Betragtninger staar den i Lovforslagets § 12 givne fritagelse for Stat af Indbo og Klæder m. v., en fritagelse, der allerede af praktiske Grunde er anset for hensigtsmæssig.

Men ved selve Formuestatens fastsættelse har man naturligvis maattet beregne et gennemsnitligt Udbytte af, hvad produktiv Formue, eller uproduktiv Formue omsat i produktiv, i vor Tid kan formodes med tilbørlig Sikkerhed at hvide, og antager man, at en saadan Rente endnu som Regel tør sættes til 4 pCt. p. a., ville Skattesatserne i Lovforslagets § 1 medføre, at Indkomstskattens $1\frac{1}{4}$ pCt. forøges til 2 pCt., naar Indkomsten hidrører fra Formue. Af 40 Kr. Indkomst, hidrørende fra 1,000 Kr. Formue, vil der saaledes først være at erlægge 50 Ore i Indkomststat, dernæst 30 Ore i Formuestat, tilsammen 80 Ore eller 2 pCt. — Ved en Rentefod af $2\frac{1}{2}$ pCt. vil Indkomsten af Formue komme til at betale en dobbelt saa høj Stat som den øvrige Indkomst.

Følg det i det foregaaende fremsatte, hvorefter Lovforslaget har til Formaal at bestaate Personerne (ikke Indkomstkilderne), er det anset for rettest, at juridiske Personer ere unddragne for Stat, hvorved ogsaa mange Tvivlsprogsmaal med Hensyn til Delingen af de juridiske Personer efter deres Art og Formaal undgaas. Kun paa eet Punkt er der gjort en Undtagelse herfra, idet Forslagets § 2, jfr. § 6 Lit. L, bestaater den Del af næringsdrivende Selskabers aarlige Indkomst, der overstiger 4 pCt. af Aktiekapitalen eller Selskabsmidlerne, hvorved man er gaaet ud fra, at saadanne Selskabers Udbytte til Deltagerne gennemsnitlig aarlig kan anslaaes til 4 à 5 pCt., og at 4 pCt. i Reglen forudsættes at være det Udbytte, der bør hvides Deltagerne ogsaa i Selskaber, der kun have en delvis næringsdrivende Karakter.

Af mere almindelige Synspunkter, der ville være at fremdrage, staar fremdeles det Spørgsmaal at omhandle, hvorvidt en Stat som den foreliggende skulde være proportional eller progressiv. I de foran nævnte danske Indkomstskattelove fra dette Aarhundrede findes ingen Progression, og en virkelig progressiv Indkomststat kendes overhovedet ikke. Forholdet er jo nemlig det, at der ikke blot

har rejst sig alvorlige teoretiske Betænkeligheder over for saadanne progressivt Statter — og det fra de forskellige Synspunkter —, men at der heller ikke er fundet nogen praktisk eller statteknisk brugelig Løsning af Spørgsmaalet. Hvor der i saa Henseende er gjort Lovgivningsforsøg, har man paa rent vilkaarlige Punkter af Indkomstskalaen indført en højere Skattesats, og saadanne vilkaarligheder indbyde til Lovens Ungaalen, gøre den odios og bringe ofte end ikke det den-tede skatte Udbytte. I nærværende Lovforslag har man imidlertid saa meget mindre haft Anledning til at komme ind paa Spørgsmaalet om en progressiv Stat i almindelig Forstand, som Forslaget paa de afgørende Punkter retter Skattens Højde efter Indkomsternes Art og Størrelse.

Sondringen efter Indkomsternes Art sker, som ovenfor paavist, ved Paalæget af Formuestaten i Forbindelse med Indkomstskatten. Sondringen efter deres Størrelse sker ved Forslagets § 8. Følge denne Paragraf er nemlig af al Indkomst paa Landet 400—600 Kr. (efter Familiens Størrelse) fri for Indkomststat, i Købstæder og Handelspladser 500—750 Kr., i Kjøbenhavn 600—900 Kr. Herved har man frigjort den Indkomst, der maa anses som dækkende det fornødne Livsbehov, og ud over hvilken den direkte Skatteerlæggelse til Staten først med Rette kan fordres. Noget Skelnemærke for Delinger af Indtægten over det til Livsbehovet fornødne Beløb høves ikke, derfor ikke heller for forskellige Skattesatser. Men idet man overalt fradrager de nævnte Beløb, tilvebringes der af sig selv en naturlig Progression, thi det er klart, at den Del af Indkomsten, der fritages for Stat, bliver des større, jo nærmere man er ved Skatteminimet, des ringere, jo fjærnere man er derfra. Hvis f. Eks. en Familiefader i Kjøbenhavn med 3 Børn under 15 Aar har en Indtægt af 1,000 Kr., fradrages 90 pCt. af Indkomsten, før han betaler Stat; af 10,000 Kr. fradrages 9 pCt. og af 100,000 Kr. 0,9 pCt. Skattesatserne ville saaledes for de tre Indkomster blive henholdsvis ca. 0,13, ca. 1,14 og ca. 1,24 pCt. Man faar altsaa den Art af progressiv Bestatningsmaade, som teoretisk forlængst herhjemme er fremhævet som den retteste, og som i Praksis haade tager Sigte paa Billighed og Retfærdighed og holder ethvert Spring i Skalaen og enhver vilkaarlig Skattesats ude.

Med Hensyn til Lovforslagets Vigningsbestemmelser bemærkes følgende:

Ordnungen af Vigningsmyndighederne er i det væsentlige bleven staaende ved Bestemmelserne i Loven af 2den Juli 1870, hvilken Lov ogsaa som Helhed, i Forbindelse